

der er mere asocial, så er det selvfølgelig V og K, man skal forhandle med.

Jeg har forstået, at det nu er det, man vil. Derfor vil jeg gerne bede den socialdemokratiske ordfører tage ordet, hvis han er i salen – det er han måske ikke, men så kan vi jo bede den socialdemokratiske gruppeformand om det – og redegøre for, om den socialdemokratiske gruppe synes, det her er en genial strategi.

Jeg har forstået, at det, man vil i morgen, er udelukkende at forhandle med De Konservative og Venstre. Man har altså entydigt i regeringstoppen besluttet sig for, at det eneste, der kan komme på tale, er at gøre det her indgreb ringere socialt set.

På den baggrund skal jeg meddele, at derefter har vi ingen lyst til at stemme for CD's forslag til vedtagelse. Det var vi ellers indstillet på tidligere på dagen, fordi vi var med på forhandlingerne om at øge opsparingen og nedbringe forbruget så meget, som det var nødvendigt af hensyn til betalingsbalancen. Men indholdet i det er nu blevet til, at der udelukkende sættes en proces i gang, hvorved vi kommer til at se en mere og mere miserabel, mere og mere ydmyget regering og kommer til at se De Konservative og Venstre stå med palmerne, og det har vi ingen lyst til at deltage i.

Formanden:

Hr. Per Stig Møller har bedt om en kort bemærkning til økonomiministeren, og dernæst er det finansministeren.

(Kort bemærkning).

Per Stig Møller (KF):

Der er jo en gammel sang, der hedder »Give Peace a Chance« – giv freden en chance – og dermed vil jeg sige til økonomiministeren, at vi kommer til forhandlingerne i morgen. Jeg forudsatte kun den gode vilje, for den kunne jeg komme i tvivl om, da jeg hørte statsministerens måde at referere vores møde på. – Jamen det kan økonomiministeren være enig eller uenig i, men sådan oplever vi det altså. Man er altså parter til at opleve en gengivelse af noget, man har været sammen om.

Men altså, til økonomiministeren vil jeg sige, at vi kommer i morgen, det er klart. Vi skylder naturligvis den danske befolkning, at vi søger at finde en løsning på problemerne.

Vi er enige om problemerne. Som Det Radikale Venstres ordfører sagde tidligere i dag:

Hvis vi er enige om målet, så må vi også være i stand til at finde midlerne frem til det.

Det er det, vi har tilbudt i aften, og det kommer vi også for at gøre i morgen.

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Da vi nu alligevel er så længe oppe, så kan det måske være på sin plads at komme med en enkelt principiel bemærkning, og den vil jeg egentlig rette til venstrefløjen og det, jeg vil kalde venstrefløjens børnesygdomme i dansk politik. For det er jo altid lidt vemodigt at høre, hvor gode ens forslag har været, når de alligevel ikke kunne finde støtte fra SF og Enhedslisten.

Jeg er meget taknemlig for, at man nu kan se den gode sociale profil i regeringens forslag. Det havde jo været, om man så må sige, an easy walk over, hvis den erkendelse var opstået allerede, da vi startede diskussionen.

Det er rigtigt, at der i regeringens fremlagte forslag er noget fordeling, ikke dramatisk, men nedad ville vi omfordele 1.500 kr. til udbetaling gennemsnitligt om 25 år. Det har ikke været den eneste grund til, at forslaget er udformet på den måde. Det har lige så meget været grunden, at det var en enkel måde at sikre en pensionsopsparing på at bruge arbejdsmarkedsbidragets opkrævningsform og ATP's fordelingsform.

Det har vi så ikke kunnet få forståelse for hverken til den ene side eller den anden side i Folketinget. Men det, som har været det absolut overordnede, som statsministeren også har redegjort for, er jo, at hvis man ikke skulle sidde af partitaktiske grunde og trævle regeringens økonomiske politik op fra den ene ende til den anden, så måtte vi have sikkerhed for, at det, der vedrører begrænsningen af stigningen i privatforbruget, kan finde et flertal i en effektiv form. Det er det, vi har forhandlet om i aften. Det er det, det ser ud til at der er en chance for, og derfor forhandlingerne i morgen.

Men hr. Melchior spurgte til hastværket. Og der er to grunde til hastværket. Den ene – det har vi diskuteret før – er teknikken. Hvis det her skal kunne lade sig gøre på en måde, som arbejdsgiverne kan være tjent med, som ikke giver dem ekstra arbejdsopgaver, så skal vi have det behandlet nu, afgjort nu.

Og den anden grund er, at økonomisk politik også er psykologi. Der skal være klarhed om, at et indgreb i forhold til udviklingen i det private forbrug kan finde flertal i Tinget.